

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Første behandling af lovforslag nr. L 223: Forslag til lov om ændring af lov om aktiv socialpolitik. (Indtægter i forbindelse med visse borgerlige ombud og hverv).

Af Anne Baastrup (SF) m.fl.

(Fremsat 5/4 2006).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

SF's lovforslag går ud på at lempe reglerne for kontanthjælpsmodtagere, så de bliver de samme som reglerne for dagpengemodtagere, når det gælder fradrag for indtægter, som opnås i forbindelse med borgerlige ombud og hverv.

Forslagsstillerne gør opmærksom på, at spørgsmålet om at lempe fradragreglerne for kontanthjælpsmodtagere har været drøftet adskillige gange i Folketinget, og jeg kan tilføje, at der hverken under de tidligere socialdemokratiske eller borgerlige regeringer har været vilje til at lempe reglerne.

Regeringen er helt enig i, at det er vigtigt for demokratiet i kommunerne, at adgangen til kommunale tillidsposter står åben for enhver, herunder også kontanthjælpsmodtagere.

Samtidig er det dog min opfattelse, at når en person påtager sig et kommunalt tillidshverv, er det typisk, fordi han eller hun føler sig engageret i politik og i lokale forhold. Det virker ikke overbevisende, at fradragreglerne i kontanthjælpssystemet skulle forhindre et engageret menneske i at gå ind i kommunalpolitik. Det er derfor min overbevisning, at kommunale tillidshverv står åbne for alle, herunder også kontanthjælpsmodtagere.

På kontanthjælpsområdet er det væsentligt for regeringen at fastholde en politik om, at det skal kunne betale sig at komme i ordinært arbejde. Vi tager selvforsørgelsespligten, som den udspringer af grundloven, alvorligt, og vi er ikke villige til at reducere den til et teoretisk begreb. Det betyder, at kontanthjælp kun er tilgængelig for dem, der ikke selv kan ernære sig eller sine, og hvis forsørgelse ikke påhviler nogen anden. Derfor bør fradragreglerne på kontanthjælpsområdet fortsat være mere restriktive end på dagpengeområdet. Der er nemlig tale om to vidt forskellige systemer.

Arbejdsløshedsdagpengene er opbygget som et forsikringssystem, og ydelserne udbetales uden skelen til formue og ægtefælleindtægter.

Kontanthjælpssystemet er anderledes, for det gælder for enhver, og kontanthjælpen udgør det, vi kalder det underste sociale sikkerhedsnet, og er subsidært alle andre forsørgelsesmuligheder. Sagt på en anden måde: Kontanthjælpssystemet bygger på princippet om, at alle indtægter trækkes fra i kontanthjælpen.

Kl. 19.20

I kontanthjælpssystemet er udgangspunktet, at man først skal bruge sine egne muligheder for at forsørge sig selv, før man beder det offentlige om hjælp. Tankegangen er, at man kan købe lige så meget mad og andre fornødenheder for penge, man har tjent ved kommunalpolitisk arbejde, som for penge, man har tjent ved et hvilket som helst andet arbejde. Derfor er der ingen grund til at betragte politikerlønninger som særlig urørlige.

Efter regeringens opfattelse har man ikke nødvendigvis ret til ubeskåret kontanthjælp oven i vederlag for dette eller hint, fordi kontanthjælpen som nævnt kun bør udbetales, når alle andre muligheder for at forsørge sig selv og familien er opbrugt. Så foruden at mange nok ville få ondt af, at politikere lemper reglerne netop for politikerkollegernes vederlag og diæter, er der også andre væsentlige hensyn, der skal tilgodeses. Regeringen er på den baggrund ikke indstillet på at lempe reglerne.

Jeg kan afslutningsvis nævne, at lempede regler ville kunne fordoble lønnen for et menigt kommunalbestyrelsesmedlem. Ikkeforsørgersatsen på kontanthjælp giver ca. 105.000 skattepligtige kroner på årsbasis. Vederlaget for et kommunalbestyrelsesmedlem er omkring 70.000 kr. om året, og med to, tre udvalgsposter a små 10.000 kr. stykket plus det løse kan sådan et medlem sagtens komme op på en fordobling af vederlaget for ulejligheden, hvis vi ændrer reglerne.

Jeg er opmærksom på, at SF's forslag også gælder indtægter for opgaver som vidne, domsmand, lægdommer osv., men også her er det regeringens opfattelse, at man lige så godt kan købe mælk og margarine for penge, man modtager ved at varetage disse hverv, som for penge, man har tjent ved at udføre andre opgaver.

Regeringen kan således ikke gå ind for lovforslaget.